

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

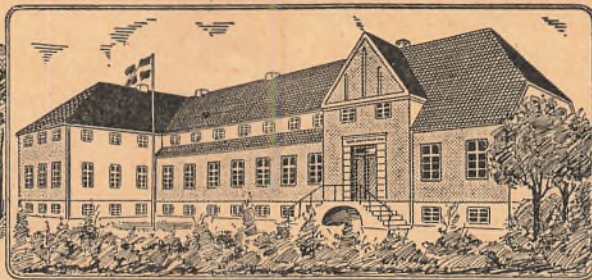
Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

FRA NR. NISSUM HØJSKOLE

December 1956

„Bed og arbejd.“

48. årgang nr. 12

Juleforberedelser

Den første, der begyndte på juleforberedelserne, var Gud. Det var allerede før verdens grundlæggelse. Allerede da udvalgte han os i Kristus. Senere træder forberedelsen ind i tiden og hen til mennesker, da Gud lovede de første syndere at sende en, som skulle knuse slangens hoved.

Guds forberedelse går gennem årtusinder ved dannelse af et ejendomsfolk. Det, han især måtte opnå, var at skabe trang til frelse og forventning om det i menneskers hjerter. Det er en lov i Guds verden, at kun hvor hjerterne er beredt til at tage imod, kun der bliver der ret glæde over Jesus og rum for Guds udsigelige gave.

Til sidst sender han bud til jomfruen i Nazareth, og så blev det jul på jord. Juleglæden bredte sig både straks og senere til alle beredte hjerter, mennesker, som manglede og ventede en frelse: „Herre, nu lader du din tjener gå bort i fred, som du har sagt; thi mine øjne har set din frelse. . . .“, siger den gamle Simeon.

Nu er det os, som har travlt med juleforbere-

delse. I december har snart halvdelen af ordene „jule-“ foran, ikke mindst juletravlhed, julerejse, julebesøg og hundrede andre ord. — Jeg vil have lov at glæde mig over al denne juleforberedelse og julefest. Det ville være fattigt, om ingen — eller kun et fåtal — ville agte julen værd at forberede. Men lad det også stå klart for os selv, at fest og glæde og idyl kan vi selv lave, såfremt vi har råd, kår og sind dertil; men glæden over julebudskabet, dvs. glæden over Jesus, den kommer kun, hvor hjerterne er beredte.

Vor vigtigste og egentlige juleforberedelse består altså i at få hjertet beredt.

Vi beredes til jul ved Guds ord. Gud siger os i sit ord, at vi *er* syndere og fortabte. Ikke bare var engang, men *er*. Mangler denne erkendelse, bliver man i julen afvist med tomme hænder midt i sin formentlige rigdom. Og hvor man nok engang var hjælpeløs og angst for sine synder, men nu har både sig selv og alt andet i bedst mulig orden, der bliver juleglæden kun et minde.

Men til dem, som i dag har syndet og derfor i dag er hjemfaldet til vrede og fortabelse, lyder julebudskabet: „Frygt ikke; thi se, jeg forkynder eder en stor glæde, som skal være for hele folket. Thi eder er i dag en frelser født!“

P. Roesgaard.

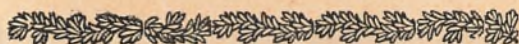

Digterpræsten C. Hostrup har skænket os verslinierne:

Julebudet til dem, der bygge
her i mørket og dødens skygge,
det er det lys, som, aldrig slukt,
jager det stigende mulm på flugt,
åbner udsigten fra det lave,
trøster mildelig mellem grave.

Må disse strofer i år, da mørket og dødens skygger på særlig vis ligger tunge over mange mennesker og flere folkeslag, bringe alle vore gamle elever og venner blandt bladets læsere vor hjertelige hilsen og udtrykke ønsket om, at vi alle må have øje for julestjernens uforanderlig rolige tindren på himmelhvalvet og åbne hjerter for modtagelse af budskabet om: „På jorden fred i mennesker, der har Hans velbehag!“ Da nynner også vi med på lovsangen: „Ære være Gud i det højeste.“ Da får vi en jul og et nyt år under Guds velsignelse — i alle forhold. — Tak for alt godt i svundne år. Vi og alle vore har det godt. Kærlig hilsen fra

Familien Kaag.

Julehilsen fra skolen

Alle tidligere elever, alle venner og veninder ønsker vi en rigtig god og glædelig jul. Med tak for gode minder og for det svundne år ønsker vi jer et godt og lykkeligt nytår.

Bit, Ellen og Margrethe (56).

Jenny Lund (55).

Martin Sønderby.

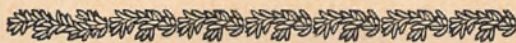
Gothfred Jespersen.

Karen Jeppesen.

Lille søster, Bodil, Ellen og

Martin Aagaard Madsen.

Kirsten, Agnes og A. Kristensen.

Mens det første lys

Mens det første lys i adventskransen sender sit skær ud i stuen, samles sindet i tak til vor himmelske fader, som indtil i dag har givet os så gode timelige kår, og som nu igen giver os lov til at forberede en julefest under rolige forhold i vort land.

Tankerne går ud til de mange, mange kristne, som lever under helt andre kår i Europa.

Det er alvor at være kristen.

Det er alvor at være menneske.

Olfert Ricard siger om Jesus Kristus i en lille sang:

Han var lys — og han vil lyse,
lyse ind, hvor hjerter fryse,
lyse ud, hvor mørket bor.

Mit juleønske for os alle må være, at det lys også må nå ind hos os, hvor hjerter fryse, og hvor mørket ruger, så der fra os alle kan lyde en glad og god lovsang til alle gode gavers giver.

Mange hilsener og ønsket om en rig og velsignet jul.

Henny Sønderby, Ørderup.

Ikke rum — end er der rum

Sådan var forskellen den første julenat, og sådan er det endnu.

Da himlens kongesøn kom her til jord, var der ikke rum i herberget. Så fattig og ringe havde han gjort sig for vores skyld, at hans moder måtte svøbe ham i klude og lægge ham i en krybbe. Men havde mennesker end forment ham rum, så var stalden dog stor nok til, at han kunne modtage både hyrder og konger. Hos Jesus har der altid været rum.

Også i dag — og nu i den tilstundende jul — søger Jesus om plads hos os mennesker, og for os at se er der mange, der viser ham bort og melder alt optaget i herberget. Og dog er det slet ikke for sin egen skyld, at han søger om rum; nej, han vil blot så gerne finde plads for at bo hos os med hele sin kærlighed og glæde.

Men „end er der rum i kongens højtidsal.“ Ja, er vi end karrige med pladsen i vore hjerter, så står hans egen dør dog altid vidt åben!

Hin første juleaften fornedrede Jesus sig så dybt, blev lille, magtesløs og uden hjem, netop for at han siden kunne lukke døren fuldt op for os. Ja, det er det glædelige budskab, at hos ham kan vi alle få rum. Hos Jesus kan hver eneste bange, ensom og fortvivlet finde rum og hvile. Men velsignelsen kan først rigtig tilegnes, når vi vil åbne for vort eget hjertes dør.

„Men har du i hjertet en krybbe, så får du det bedste til jul!“

Vi sender alle bladets læsere vore bedste hilsener samt ønsket om en god og velsignet julefest.

*Anna Lene, Jes, Gudrun og Hans
Lindskov Rasmussen.*

Til min skole

Nu er det advent igen, dagene bliver kortere og mørkere; men hvis vi vil løfte blikket fra jorden, kan vi forude se et lys, der kommer nærmere, det er julen. Trods krig, nød og fortvivelse kommer alligevel Guds julelys til os. Vores ondskab kan intet rukke ved den kendsgerning, at Gud har elsket os således, at han sendte sin søn, for at enhver, som tror på ham, ikke behøver at frygte mørket, heller ikke det mørke, der i disse uger har lagt sig så tæt om os. Vi har så travlt med at gøre det sværere for os selv og hverandre. Men Gud elsker os alligevel. Det ved I godt altsammen, siger I. Ja, men det er måske også mest mig selv, jeg skriver til. Ja, og så for at sige jer, at jeg vil huske det — altid. For jeg har lært det hjemmefra; jeg ved, det er sandt, og jeg fik det bekræftet, da jeg i sommer var hos jer på Nr. Nissum højskole.

Og nu er jeg nået til det, jeg egentlig ville, nemlig sige tak for sommeren 1956.

Hvor havde vi det dejligt sammen dengang. Tak, fordi I gjorde alt, for at vi skulle føle os hjemme, og vi var hjemme. Tak for hver munter time, tak for hver fredag aften i „Privaten“, for hver tur, vi tog ud i det blå, og ikke mindst tak for de timer, vi talte alvor sammen. Det var alligevel dem, vi husker længst, selv om det måske er de muntre, vi taler mest om.

Det var svært at begynde i det daglige igen; men jeg tror alligevel, vi bedre kan klare det nu. Vi har lært noget på alle måder, og bare ved at tænke på vores skole og på, hvad I venter af os, får vi nyt mod. Og tak, at I beder for os. Det var noget af det første, jeg lagde mærke til, da jeg kom, at I hver dag beder for de gamle elever. — Vi er også mange, der beder for jer. Og nogle stykker af os har også sidste sommer erfaret, at forbøn virkelig hjælper.

Vi begynder snart et nyt år igen, og også i

det ønsker vi Guds velsignelse over arbejdet i og ud fra vor kære gamle skole.

Tak for alt godt sidste sommer.

Med venlig hilsen.
Ruth Jönsson Nielsen.

(Glædelig jul ønskes alle fra sommeren 56).

Kære sommerpiger 1956!

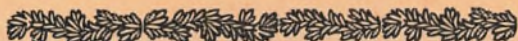
Denne lille hilsen skal først og fremmest være en tak for mange gode timer på skolen i sommer. Jeg tænker tit på jer og mindes så eet og så et andet fra timer og fritid — en lille pudsigt scene, en kvik bemærkning givet med et smil i øjenkrogen, en særlig flot præstation — aldrig det modsatte! Og sidst, men ikke mindst, morgenandagterne når vi alle var samlet i spise-stuen; ja, alt det, der gør skolelivet så mangfoldigt og får een til at erfare, at alvor og gammen de kan godt sammen.

Nu er der sket store forandringer for de fleste af os, og hver især af flokken virker nu på en hel anden plet.

I denne tid tænkes der måske ikke så meget på forandringen, da er der travlhed rundt om i hjemmene med at forberede julen, og det er mit ønske, at det ikke bare skal blive en forberedelse i det ydre, men at adventstiden må blive forventningens tid, hvor vi får lov at opleve, at Gud virker i det stille, så vort sind må blive modtageligt for den fred og glæde, julens budskab har at bringe os.

Hermed ønskes I og alle bladets læsere en glædelig jul.

Ruth Jørgensen.

En Julehilsen

Melodi: Kristi stridsmænd.

Du, som går i verdens mørke,
prøv at stille stå!
Tænk engang: Hvor det mon ender?
Det du høre må.
Kom nu unge, kom nu ældre,
kom at tjene Gud!
Det er kaldet til os alle:
Tro og hold kun ud.

Her i verden skal du vælge
livet eller død.
Gud og Satan kæmper om dig,
vil du lide nød?
Kom nu unge, kom — — —

Bort fra verden, hen til korset,
der hvor frelsen er.
Jesus vil din strid da føre
gennem livet her.
Kom nu unge, kom — — —

Glem dog ikke selv at stride,
du vil kraften få
gennem bøn og bibellæsning
til i kamp at gå.
Kom nu unge, kom — — —

Hvis vi bærer korsets mærke,
holder Jesu bud,
da i himlen kan vi mødes
med vor store Gud.
Kom nu unge, kom nu ældre,
kom at tjene Gud.
Det er kaldet til os alle:
Tro og hold kun ud!

Ukendt forfatter.

Med denne sang vil jeg gerne sende alle bladets læsere, men særlig årgang „54“, og skolens folk en hjertelig hilsen med ønsket om en rigtig glædelig jul og et i Jesu navn velsignet nytår.

Johannes Dahl (54).

Da Kristian og Søren tørnede sammen

Af A. C. Nielsen

Kristian og Søren kunne meget vanskeligt forliges. Det var så meget værre, som deres hjem lå tæt opad hinanden, og de gik i samme skole, om ikke i samme klasse.

Kristian var langt den bedst begavede af de to. Han kunne altid sine ting og var en flot nr. 1. Han var en rolig og besindig dreng, der vel kunne blive vred, når han blev tirret, og så blev han rigtig gal. Hans gode kræfter i forbindelse med hans dygtighed havde indgydt kammeraterne respekt for ham. Noget af en drømmer var han. Han kunne meget vel få tiden til at gå med at lege med sig selv. Han havde sin mølle og sit skib og en livlig fantasi, så han snart var gårdmand med mølle på laden og snart skipper, der sejlede i lunefuldt vejr fra havn til havn. Han kunne godt stå timer i træk oppe på bakken øst for hjemmet og se ud over fjorden og lade sine øjne følge skibenes fart hen over de grå vande. „Du fryser da ihjel, dreng!“ sagde hans moder somme tider, når han på vinterdage havde opholdt sig lidt længe oppe på bakken. Kristian havde det godt i sit gode hjem, den lille gård ved bakkens fod.

Søren var en hidsig svend. Der skulle ikke meget til for at gøre ham tindrende gal i hovedet, og just derfor var der mange, der drillede ham. Han var en slagsbroder, og uden først at tænke sig om før han ind på sin modstander og slog løs på ham som i blinde. Han havde svært ved at følge med i skolen og lå altid en klasse under sine jævnaldrende kammerater. Hans hjem var fattigt og slet ikke af de bedste. Faderen var fiskehandler og kom ofte fuld hjem. Moderen var en skrap dame af et uhyre omfang, og hun fik det meste af dagen til at gå med at skælde og smælde og slå ned, snart på den ene, snart på den anden i den store børneflokk, i hvilken Søren var den vanskeligste. Strid, skrig, spektakel og svovlgule eder var den atmosfære, Søren var vokset op i, og han var i høj grad et barn af sine omgivelser.

Kristian og Søren kom altså ofte sammen. Især om vinteren var de nødt til at være i hinandens

nærhed meget ofte og længe ad gangen, draget af den samme magnet, den islagte dam lige uden for fiskehandlerens grønne bagdør, men på Kristians faders jord. Her kørte de i slæde, her lavede de glidebane, og her løb de på skøjter. Nå, oftest gik det meget godt, og de legede sammen med andre nabobørn, der for resten heller ikke kunne lide Søren. Gang på gang måtte der dog søges en afgørelse på et eller andet rigtigt stridsemne, og så gik de løs på hinanden med nærerne eller tog livtag og rullede rundt på isen eller i det visne græs ved dammens bred; men en afgørelse ad den vej syntes uopnåelig, da de to drenge var omtrent lige stærke. Søren havde en forbundsfælle i sin fader, der mente, at gårdmændene så ned på ham, medens Kristians forældre ikke blandede sig i deres børns små mellemværender med kammeraterne.

Engang havde en tre-fire stykker af de drenge, der gik samme skolevej som Søren, givet ham en omgang klø på hjemturen fra skole, og Søren havde rasende og grædende udøst sit hjerteskvæmende indhold for sin fader, hvilket førte til det resultat, at denne hidsige herre sporenstregs havde begivet sig hen til skolen, hvor han i krasse ord havde beklaget sig til læreren: Det var dog forfærdeligt, at hans dreng ikke kunne gå i fred hjem fra skole. Der var jo ikke andet at gøre end at holde ham hjemme, om dette forhold ikke hurtigt blev ændret til det bedre. Det var disse storsnudede gårdmandsbørn, der troede, de kunne behandle hans børn, som de ville. Lærer Kristensen måtte da kunne forstå, at han måtte tage affære. Det kunne lærer Kristensen nu ikke så godt, for han kendte jo fiskehandlerens håbefulde pode og havde en skummel anelse om, at Søren selv havde været ude om at hente pryglene hjem. For at få fred for den vrede mand lovede han da at undersøge sagen, skønt han inderst inde var af den formening, at den slags kunne drenge i almindelighed bedst ordne uden voksnes indblanding. Dagen efter fik han historien frem ved et mindre, lempeligt forhør og skønnede snart, at det som sædvanlig var Søren,

der havde været den udfordrende og skyldige part, hvad han så meddelte fiskehandleren, som selvfølgelig var ganske umodtagelig for sund fornuft, hverken til at hugge eller stikke i, som man siger. Selvfølgelig stod læreren på „de stores“ parti. Det skulle altid gå ud over småfolks børn. Anderledes kunne det ikke være i denne verden.

En søndag eftermiddag kort før jul, en strålende dansk vinterdag med klingende frost og vindstille, sejlene hang slappe på husmøllernes vinger og lige så slappe på masterne af de to skibe, der var på vej ud til havnen ved fjordmundingen, men som ingen vegne kom, rigtig en dag til leg på isen; da havde Søren fået et par ræverøde skjorter skruet og bundet fast til et par „skuder“ af støvler at være og løb frem og tilbage på den lille dam. Nogle af hans mindre søskende havde lavet sig glidebaner, og med jernbeslåede træsko på fødderne kunne de, når de tog tilløb ved den ene ende af dammen, nok så flot stryge helt over til den anden ende. Herligt! Kristian havde den dag slået sig sammen med en anden nabodreng, der hed Karl, en undersætsig og hårdebred fyr. De to havde ikke tid til at komme på isen, for de havde for få dage siden i skolen fået Davids historie opfrisket, og den havde vel nok sat Kristians fantasi i swing, og han havde meddelt sig til Karl, og nu var de David og hans ven Abisaj, der ingen steder kunne være i fred for den onde kong Saul, der var efter dem med en hel hær. — Snart måtte de skjule sig i vildmarkens lunde, snart i kløfter og bjerghuler. Bestandig måtte de lytte og spejde; for faldt de i kong Sauls hånd, var det ude med dem. Fredløse måtte de vandre om, og i hver, de mødte, måtte de se en fjende, der kunne forråde dem. — Nå, først skulle de nu et lille svip ned til dammen. En lille glidetur var ikke at foragte. Det kunne være rart at slappe lidt af; det gjorde David nok også. Det varede selvfølgelig kun få minutter, inden de kom i klammeri med „sprællemanden“, som de ikke kunne lade være at kalde ham. Søren ville helst være enerådende på dammen. Når han kom susende, skulle der være klar bane, for han var nemlig ikke nogen fin skøjtøløber. Skøjterne var ikke gode, de sad ikke godt, og de store støvler sluttede ikke rigtig til fødderne, og den ranglede dreng havde slet ikke herredømme over kroppens mange muskler, og alt tilsammen bevirkede, at han lignede det, som Kristian og Karl kaldte ham, en sprællemænd. Et par gange måtte han bremse så hårdt op, at han dejsede og lavede vældige stjerner

i den faste is; det skete, når en af de to drillepinde, der vidste, at han var let at drille, krydsede hans vej. Det gjorde da også ondt et vist sted, når et brag forkyndte, at en ny isstjerne var blevet tændt. Han ville ikke finde sig i det, han var kommet først, det var hans dam, han skulle lære dem, sådan et par! Han hidsede sig op, han blev rasende, han tænkte ikke over, at han stod på svage fødder som kæmpen i Nebukadnezars drøm, han tænkte ikke over, at han var ene mod to, han tænkte ikke over, at der var andre, der havde ret til isen. Han tænkte meget lidt i det hele taget, men når han blev hidsig, så tænkte han overhovedet ikke. Han fo'r ind på Kristian, der stod ham nærmest, og som sidst havde krydset hans vej. Han rystede de små benede næver for øjnene af ham og begyndte at slå løs. Karl blandede sig foreløbig ikke i krigen, men forholdt sig om ikke neutral så dog som ikke-krigsførende. Kristian trængte såmænd heller ikke til hjælp. Slagets udfald var på forhånd givet. Han stod sikkert på isen i sine træsko, medens Søren både skulle holde balancen og slås. Kristian langede ud, et par stød bare, kun et øjeblik varede det hele, så drattede Søren, og nogle mægtige vræl kundgjorde vidt om lande hans totale afmagt. Han forsøgte ikke engang at komme på benene. Nej, han kravlede på alle fire hen over isen og ind over land. Først da han kom hen til brostenene, fik han sig rejst og løb så dels på skøjterne og dels på indersiden af de for store støvler ind ad døren, og så var David og Abisaj ikke i stand til at følge ham videre på hans smertevej, kun hans harmfyldte gråd lød ud til dem. De havde nu heller ikke i sinde at blive stående længere. De forstod, at nu var det ikke en indbildt fjende, de måtte flygte for. Nu ville Saul snart vise sig for dem i hele sin væld i skikkelse af den rasende fiskehandler, der uden undersøgelse altid gik ud fra, at hans børn havde ret. Ham turde de ikke tage kampen op med. I susende fart, som om en pileregn fra Sauls bueskytter kunne nå dem, hvad øjeblik det skulle være, søgte de skjul i en nærliggende granplantage. Her under tætte grene fandt de et foreløbigt skjul og afventede i spænding begivenhedernes gang, idet de hviskende talte sammen om, hvad de skulle gøre. Så, nu stod Sørens far allerede i døren. Han så ikke spor forhandlingsvenlig ud. Åh, for en mund, han brugte! Det var jo hans sædvane. Han kunne godt nok ikke se dem, der skulle høre hans tordentale; men det gjorde vist ikke noget, det tænkte han slet

ikke over. Han fik luft, og da han var færdig og stadig ingen fjende kunne øjne, trak han sig tilbage. Kristian og Karl, hvis fantasi pustedede tildragelsen op, var overbevist om, at han nok på ny skulle vise sig, og de blev derfor enige om, at det var bedst at komme længere væk. De trak sig mod syd ud af skoven og løb hen over de grå frosthårde marker, og nu følte de, at der var mere alvor i legen. Nu var der en virkelig Saul, der var ude efter dem, en frygtelig og overmægtig modstander. — Stundom gemte de sig bag de vilde pilebuske ved mosens rand og stundom bag et dige. Al samtale foregik hviskende, og bestandig måtte de holde udvig efter den formodede fjende. De kom efterhånden helt ud til sydstranden, „til Middelhavets bred“, og resten af eftermiddagen levede de i „spændings land.“ Da det mørknede, luntede de af hjem, men fortalte ingen om deres oplevelser. Episoden med Søren syntes mærkelig nok den næste dag omtrent at være glemt af Kristian og Karl, og Sørenes fader må også være faldet til ro, for de hørte ikke mere fra ham. Hele historien blev skrevet i glemmebogen som så mange andre drenge- streger, og det var godt nok.

Så gik tiden, og det blev længere hen på vinteren. Dammen var igen bundet af isen, og hen over den som over markerne og granernes grene lå et let lag sne. Det var en skøn mørkningstime. Kristian var slentret ned til dammen og havde taget en gammel økse med. Han var alene. Fiskehandlerens børn var inde, eller måske var nogle af dem gået med deres fader ned til fiskerlejet. Kristian havde frit slag. Han gav sig til at hugge et firkan- tet stykke is løs. Drengene morede sig ofte med at springe hen over et løst isstykke, sådan at de et øjeblik holdt den ene fod på det, men ikke for længe, for det kunne jo ikke bære dem. Morsomt var det, når der lå en hel række isstykker i forlængelse af hinanden. Så løb de raskeste i susende fart hen over dem og satte dem i en gyngende bevægelse og fik træskoene fulde af vand og risikerede at få de våde strømper om ørene, når de kom hjem. Kristian holdt et øjeblik inde. Han fik en idé. Hvad om han nu her midt i glidedammen huggede et isstykke løs og skubbede det ind og fyldte hullet med smås og sne, så det kom til at ligne omgivelserne. Jo, det skulle være lige i fiskehandler- børnenes glidebane, men et stykke henne. Ungerne plejede at tage tilløb, så snart de var kommet ud af døren. Om lidt kom Søren nok. Han skulle få

sig en dukkert, det trængte han til, den slyngel. Kristian var slet ikke vred. Han havde ikke haft noget opgør med Søren, siden han og Karl legede David og Abisaj, men han kunne nu have godt af et bad. Søren havde så tit gået ham i bedene. Kristian klukkede indvendig. Der var ikke dybt i dammen; der var ingen fare for Sørenes liv; men et par våde bukser undgik han ikke. Søren i et par våde bukser! En dejlig historie! Hvad mon kammeraterne ville tænke? En slags ond ånd var faret i den ellers så skikkelige Kristian. Med stor omhyggelighed tog han fat på sit mindre pæne arbejde. Hullet skulle ikke være for stort, blot så stort, at Søren kunne gå ned i det, jo mindre, det kunne være, jo lettere var det at gøre det så temmelig usynligt. Det hjalp, at dagslyset var ved at tage af. Kristian huggede ikke ret hårdt til, for det skulle ikke gerne høres over hele verden. Pyt, om de også hørte det i Sørenes hjem, for de tænkte ikke videre ved det; det var så ofte, der blev hugget i isen med økse eller træsko eller skøjtehæl. Der var selvfølgelig også sådan en larmen og skrigen inde i den lille beklumrede stue, så den ene ikke kunne høre, hvad den anden sagde. — I løbet af få minutter havde drengen „graven“ færdig, den „grav“, som Søren om lidt skulle falde i, hvorpå han i stilhed søgte hen til søndre ende af dammen, og her lavede han sig en lille privat glidebane på tværs af den lange. Han skulle snart hjem. Hans forældre kunne ikke lide, at han gik ude om aftenen; men det var da heller ikke sådan mørkt endnu, og han ville nu så inderlig gerne se et resultat af sit arbejde. Han kiggede nu og da hen til den grønne dør. Mon den ikke snart gled op. Søren ville nok snart vise sig. Bare han da kunne komme med det samme! — Så, han var vel nok en heldig kartoffel! Nu var det lige før, der skete noget. Skulle han ikke tage og løbe hjem? Nej, han gjorde da ingen fortræd, og han havde lov til at hugge et hul i isen, hvor han lystede. Søren kunne se sig for, kunne han. Der var en, der skramlede med træsko. Døren var blevet lukket op, for at vedkommende kunne se. Søren skulle sandsynligvis have sig en lille gliderur inden spisetid. Nu kom der en ud, nu satte han i fart ned mod dammen, nu skulle han til at sætte fra. Men — men, kæreste venner, det var ikke Søren, nej, det var ikke Søren, han var for lille til at være Søren. Det var hans mindre broder, det var Jens, han var kun otte år. Forfærdeligt! Lynhurtigt ar-

bejdede Kristians tanker. Det var sekunder om at gøre. Hurtigst gørligt sprang han frem og råbte op for om muligt at standse den intetanende Jens; men det var for sent. Jens lå allerede ude i det kolde vand og brølede som en besat. Han kunne godt bunde, men han havde foreløbig så travlt med at skringe og plaske, at han ikke gjorde noget alvorligt forsøg på at komme op, selv om det måske nok var hans inderste hensigt med al den megen kraftudfoldelse. Han frøs allerede, så tænderne klappede i munden på ham, når han samlede luft til nye skrig. Jens kunne slet ikke lide dette her, selv om det ikke var første gang, han fik en våd trøje, de boede jo lige ved dammen. Kristian stod helt henne ved åstedet for den ulykkelige hændelse og fik med noget besvær fat i Jens's hænder, fik ham hjulpet op på det tørre og talte trøsterige ord til ham, uden at de dog havde nogen virkning. Han holdt fast i en lille kold hånd og gik med ham hen over stenbroen, ind ad bryggersdøren, ind i bryggerset, hvor de blev modtaget af Jens's moder, der greb fat i sin pode og skældte ham krukken fuld, fordi han var gået i vandet med tøjet på. Da hun kunne skønne, at knægten var våd over det hele, dæmrede der i hendes hjerne en smule forståelse af, at Kristian på en eller anden måde havde hjulpet ham, og så skete det, som Kristian dog aldrig i sin vildeste fantasi havde drømt om, og som han aldrig siden kunne glemme: Den vældige kvinde lod den uheldige, tænderklaprende, kropprystende Jens stå og tude og gik ind og hentede kagekassen og bød Kristian, idet hun sagde: „Værgod, tag bare nogle stykker og tak, fordi du kom ind med den hvalp. Nu kan han komme i seng, kan han.“

Kristian fik altså belønning for godt udført redningsdåd. Jens tog ingen skade af vandgangen. Søren faldt ikke i „graven.“ Ingen faldt på den tanke, at Kristian i ondt øjemed havde hugget hul på isen. Kristian syntes slet ikke, at kagerne smagte godt. Jo da, kagerne var gode nok, men han kunne ikke lide dem alligevel, for sikkert som noget i denne verden var det, at dem havde han ikke fortjent. Det hele endte altså rigtig godt, og Kristian kunne ikke lade være at tænke på nogle ord fra Josefs historie om noget ondt, der var vendt til det gode. Han forstod også, at det var ikke helt fint, det han havde gjort. Samme forår kom Søren ud at tjene, og de to drenge veje skiltes.

Hjertelig hilsen til alle bladets læsere.

Niels Jacob, Joan, Signe og A. C. Nielsen.

Hjemme fra skolen

Siden novemberbladet gik i trykken, er der naturligvis sket et og andet, og skal vi tage det i kronologisk rækkefølge, må vi først fortælle om Rydhave Slots ungdomsskole, der blev taget i brug den 5. november.

Mange af vore tidligere sommer elever vil huske det hvide slot, som vi var henne at se den dag, vi havde stævne i Vinderup og var på Hjerl hede. Vi husker nok også, at vi legede på en parkeringsplads eller ude i en skøn bøgeskov.

Der har været mange planer angående det gamle slots anvendelse, og nu er det blevet til en Indre Missions efterskole. Den 18. november blev skolen indviet af biskop Baun ved en smuk højtidelighed. Som skolefolk er vi her i Nissum jo nære naboer, og min kone og jeg var indbudt til at være med ved festen.

Det er lykkedes at skabe en på mange måder udmærket ramme om et skolearbejde, og det er lykkedes at bevare det gamle slots særpræg. — Smukt og stemningsfuldt var det om aftenen at se slottet oplyst fra kælder til kvist.

Det kristne ungdomsarbejde i Danmark har fået en skole mere, og vi vil herfra Nr. Nissum ønske den en rig og velsignet fremtid.

Vort traktorkursus i år forløb udmærket. Ganske vist måtte vi på grund af frosten undlade pløjningen og nøjes med lysbilleder og foredrag; men traktorernes brug i praksis er vel også nu så almindelig velkendt, at vi med jævn god samvittighed kan springe over denne side af sagen. Det var helt anderledes, da vi i 1949 begyndte med dette kursus.

Turen til København og Sverige blev meget vellykket, og eleverne var meget begejstrede for den. Desværre fik vi kun 33 elever med, da der var mange, der syntes, at turen var for dyr. Vi var rent ud sagt lidt kede af det, for når vi arrangerer en sådan udflugt, er det da i allerhøjeste grad, for at eleverne skal lære noget og opleve noget.

Aagaard Madsen og jeg blev hjemme ved resten. Det var en meget passende klasse; vi sled med dansk og regning især. En eftermiddag tog Aagaard dem med på en tur til Klosterhede, hvor de bl. a. besøgte et helt nyt og moderne statshusmandsbrug. Om søndagen havde vi en meget fornøjelig aften — takket være især „Jeppe“ og „Moster Ruth“, og det hele endte så godt, at både turisterne og de hjemmeværende syntes, det havde været 5 gode dage.

Som det fremgår af julehilsenen, har Aagaard Madsens fået en lille datter mere. Det er også glædeligt, at Aagaard nu har fået sommerarbejde i Lemvig landboforening, da arbejdet for Hedeselskabet var fordelt over et meget stort område, så han oftest kun var hjemme om søndagen.

Vi har haft den glæde, at pastor Storbjerg har besøgt os og vist os den smukke kirkefondsfilm: Vi mødes på mandag. Endvidere har vi som gæstetaler haft hr. Tage Albertsen, der gav os et inspirerende og forståeligt foredrag om de unges økonomi.

I missionshuset afholdes der i vinter en foredragsrække, hvortil næsten alle eleverne har købt adgangskort. Højskoleforstander Edv. Jensen, Børkop, har talt over emnet: At kysse bibelens bind, men ikke lære dens indhold. — Landssekretær, pastor Steen, København, om emnet: Svarer forkyndelsen på tidens spørgsmål?

Arbejdet på De gamles hjem (ved siden af skolen, hvor rutebilen holder), skrider jævnt frem, og vi får nu igen vand fra vandværket der, efter at vi i et halvt år har lånt vand, hvis der var noget at låne. Det har kostet helt forfærdeligt at få et nyt filter sat i 70 meter nede i jorden og at få det hele gjort automatisk. Det første var nødvendigt, og det andet vil spare os for meget rend.

Sommerskolen 1957 skulle efter beregningen have været fyldt for længe siden; men november og december har kun givet meget få indmeldelser. Vi har 33 indmeldt til efterskolen, hvilket er fuldt hus, og desuden 34 indmeldt til højskolen, hvilket giver ialt 67. I fjor havde vi 69, der boede her, og 2 der boede hjemme.

Det er næppe for tidligt at begynde at tænke på vinterskolen 57-58.

Vi glæder os alle til julen og alt det, der følger med — ikke mindst at komme „HJEM TIL JUL!“

Det går an at være anfægtet, men du må ikke holde op med at bede.

Det går an at lide nederlag, men du må ikke holde op med at stride.

BED OG ARBEJD

Især til de rigtig gamle elever

I anledning af pastor Ad. L. Hansens 100 års dag havde vi som tidligere meddelt en lille højtidelighed på kirkegården og bagefter en lille sammenkomst her på højskolen.

I tilslutning hertil har vi modtaget følgende smukke hilsen fra en af pastor Hansens døtre, fru Andreassen, Haslev:

„Rigtig hjertelig tak for Deres store gæstfrihed mod os ved vort besøg i Nr. Nissum. Det føltes trods de nye forhold hjemligt for os.

Selv om vore hjerter hænger ved det gamle og kendte, er det en stor glæde at se, hvordan vor fars beskedne begyndelse har vokset sig stor og smuk.

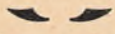
Måtte Guds velsignelse stadig følge med arbejdet i Nissum.

På mine søskendes og egne vegne beder jeg Dem modtage de bedste hilsener og tak.“

Underskrevet: *Magda Andreassen*, f. Hansen.

IKKE HELT EFTER BEREGNINGEN

Ellen og Peter var de prægtigste unge i hele sognet, ja, måske i hele herredet. Hun var middelhøj, en lille smule buttet, og så havde hun de allerkæreste smilehuller på begge kinder, når hun lo, og det gjorde hun meget. Han var høj, en lille smule markeret, og hans holdning og gang røbede kraft og vilje.

Begge var meget afholdte i deres ret ansvarsfulde pladser. Hun klarede pladsen som enepige i et meget pænt hjem, hvor der kom ret fornemme gæster, og hvor fru en var skrøbelig. Han var forkarl eller snarere bestyrer for folketingsmand m. m. Jens Jensen, der havde en ret stor gård, og som sjældent var hjemme. De var nærmest uundværlige i deres pladser, og begge fik en stor løn, der steg med årene. Da de også begge havde forstand på penge, havde hun et pænt udstyr og kunne betale de mest nødvendige møbler, og hans sparekassebog kunne lige klare den nødvendige udbetaling, da de købte en noget forsømt og forfalden gård og holdt bryllup.

Bryllupsdagen var for dem begge en herlig dag; for de fik begge den, de elskede. De havde haft det dejligt, mens de var forlovede, men det var altid svært at skilles, og nu skulle de sammen bygge hjem. Deres hjerter var fyldte med kærlighed og taknemmelighed.

Men de havde også meget høje planer og måske lidt for stor tiltro til egne evner, og de kære venner, der festede sammen med dem, roste dem alt for meget. Jo, vist forstod brudeparret at trække noget fra, og bedst var det, at de regnede med Gud som den, på hvis velsignelse alt beroede; men alligevel blev de bestyrkede i deres lidt for store selvtilid på deres skønne festdag.

Dagen efter tog de fat på arbejdet på deres gård, og de havde nær ikke fået tid til at komme til andendagsbryllup, for ingen af dem havde tid til at blive først færdig og vente lidt på den anden. Men alt gik dog godt, for alt var nyt og herligt.

De var enige om, at den gamle gård skulle være

ombygget på 10 år, og der skulle blive råd til det på den måde, at de sparede både karl og pige, og så skulle de have mange grisesøer og mange høns, selv om pasningen af den slags dyr ville give meget ekstra arbejde ud over alt det, de havde i forvejen. Men arbejde var for dem begge en leg, og de kunne nu også godt lide at vise visse folk, hvordan en gård skulle drives. De skulle rigtig hjælpe hinanden med at slide og spare i 10 år, og så skulle de nok være lidt ovenpå.

Det gik også godt hele den første sommer; det hårde slid gav god appetit til den meget enkle mad, som Ellen serverede. Fedtemellemheder og kærnemælk smagte vidunderligt, og maden spillede en underordnet rolle for dem begge. Der skete ikke noget mellem dem angående maden før en dag, da Peters forældre var hos dem på visit, og Ellen havde fået lyst til igen at prøve sine evner som kokkepige. Da Peter så herlighederne, hviskede han lidt forskrækket til hende: „Tror du, vi har råd til sådan et gilde?“ Men der var ingen bebrejdelse i hans stemme, og Ellen hviskede tilbage: „Ja, når det ikke bliver for tit.“

Alt gik godt — undtagen søndagene.

Dyrene skulle have deres pasning, gården skulle fejres, og der var så meget at se efter, undersøge og tænke over. Der var regnskabet, som naturligvis skulle være helt i orden, og som der slet ikke var tid at tænke på de andre dage. Ellen skulle også den dag have stuerne og tøjet ordnet lidt, og den dag skulle der laves mad, så det var ekstra let de første dage i arbejdsugen. Skulle der skrives et brev, måtte det være om søndagen, og andre dage kunne der heller ikke være tale om, når det gjaldt visiter hos familie og venner. Det var vel også nok herligt, når de sammen kunne gå på vandring over markerne og gennem staldene og bare se på tingene og snakke om dem. Møderne om aftenerne på de søgne dage blev der praktisk talt slet ikke tid til; for de arbejdede begge til høj sengetid.

Dog, selv om de var aldrig så trætte, når de gik

til ro, så læste de hver aften et kapitel i bibelen, inden de bad deres aftenbøn, og de gav med glæde tiende til Guds riges arbejde; for deres åndelige stilling var klar: De ville tjene Gud helt.

En efterårsdag sled de troligt i roerne. De var taknemmelige for en god avl, og den skulle bjerges, inden frosten kom, og de vidste, hvem der skulle gøre det. Det regnede jævnt, men de var ligeglade, om de blev våde; varmen kunne de nok holde.

I aften må vi holde op kl. 5, for når vor gamle præst, som har konfirmeret os begge, kommer her og taler, så vil vi hen at høre ham og hilse på ham, sagde Ellen. Ja, det vil vi, svarede Peter, han var os en god mand i vor første ungdom. Gad forresten vide, om han er lige så frisk som dengang. Bare vi kan holde os vågne; vi vågede jo hver 3 timer sidste nat ved ungsøerne.

Åh, det går nok, du gamle, jeg kan for en sikkerheds skyld tage en nål med, truede Ellen. Det må jo så være en ny slags sikkerhedsnål, du har opfundet, sagde Peter anerkendende. — Ved halvotte tiden var arbejdsdagen endt.

Vi vil nu have tørt tøj på, inden vi spiser, påstod Peter, vi skal jo da alligevel bruge lidt tid til at skifte, og jeg kan så dårligt lide at klistres mod stolen.

Nej, vi får slet ikke tid til at sidde ned og spise; vi smører et par stykker, og dem spiser vi, mens vi skifter. Så bruger vi både mund og hænder, og det må da være arbejdsøkonomi, som du snakker så meget om.

Skulle vi ikke tage os tid til at spejle et par knækæg, vi har haft en drøj dag, og skulle vi komme lidt sent, så kommer vi endda.

Som husets strenge herre vil, sagde Ellen, og lidt efter sad de i tørt tøj og nød maden; men før de var færdige, slog kl. 8, og efter en rask cykletur nåede de missionshuset, just som præsten besteg talerstolen.

Heldigvis var der et par ledige pladser lige inden for døren, og der satte de sig forundrede over, at disse stole ligesom stod og ventede på dem, da salen var propfuld. Et øjeblik efter forstod de årsagen, for en drønende varme trængte ind på dem; de havde fået pladsen her, fordi der var for varmt ved kakkelovnen, og i forvejen havde de varme nok efter cykleturen. De så sig lidt omkring, men der var vist ikke ledige pladser nogen steder, og de holdt vel også varmen ud.

Desværre begyndte præsten med en længere ud-

redning, som de ikke rigtig kunne få noget ud af, og det kneb hårdt for Ellen at høre efter trods hendes hjertensgode vilje. Efter at hun et par gange havde nikket (anerkendende?) til præstens tale, var hun lige ved at dejse forover. Peter greb fat i hende, og hun undgik at falde; men det gav et ordentlig ryk i hende, og hun blev ikke alene lysvågen, men også meget flov. Peter kunne ikke dy sig, han måtte drille sin kære kone en lille smule. Det var da godt, du ikke faldt i spanden, hviskede han og hentydede dermed til en gammel vandspand, der stod lige foran dem og tilsyneladende havde været brugt til brændsel. Men nu hørte Ellen kun efter præsten, og hun skænkede ikke sin mands drengeagtige drilleri nogen opmærksomhed.

Peter prøvede nu også for alvor at få fat på talen; men snart var det ham, der nikkede bifaldende. Han hørte nok, at Ellen hviskede, at hun havde husket nålen, og han smilede svagt. Ellen skulle bare vide, hvor komplet umuligt det var for ham at være bange for hendes trusler. Et par gange kneb hun ham i armen; men hun kneb ikke hårdt nok til at overvinde hans altovervældende søvnighed, og snart skete det forfærdelige og utrolige.

Just som taleren var kommet til det, han ville sige, og med indtrængende stemme råbte ud over salen: Dette angår os alle! Just da gav Peter et særligt dybt nik, så han dejsede forover og fik hovedet ned i spanden!

Ellen rykkede i ham og hviskede halvhøjt med forfærdet og indtrængende stemme: Så rejs dig dog op, Peter.

Peter blev omtrent vågen ved bumpet og den sære fornemmelse, der angik hans hoved; men han begreb absolut intet. Han tog sig til hovedet og fik fat på spanden, men anede ikke, hvad han rørte ved. Derimod fattede han Ellens inderlige formaning og rejste sig op.

Det hele varede kun et par sekunder, og Ellen brugte endnu kortere tid til at rive spanden af sin arme mands hoved.

Stakkels Peter, nu kunne han både se og forstå; han satte sig forvirret og bundulykkelig, medens en lattermild ung pige spruttede ud i et forfærdeligt grin, og et par ældre folk, der ligeledes havde set Peter med spanden på hovedet, også måtte le højt.

Heldigvis havde taleren ikke haft øjnene rettet mod kakkelovnskrogen; men den grinen, der lød dernede fra, kunne han ikke undgå at høre. Han

fortsatte da sin tale med ordene: Det angår også jer, der sidder nede i kroen og ler, medens Guds alvorsord forkyndes.

I Ellen gav det det ene ryk efter det andet, og Peter anede, at hun kæmpede mod både fortvivlet latter og bitter gråd.

Så snart sangen begyndte, rejste Ellen sig og gik, og Peter fulgte hende med en rent ud sagt dårlig samvittighed og bange anelser. For første gang var han bange for Ellen. Skulle vi ikke vente og hilse på præsten, spurgte han forsigtigt, for der var noget ganske ukendt ved Ellen.

Nej, vi skal hjem og sove, vi har gjort os nok til grin i aften.

Sig mig, faldt jeg i søvne ned og stak hovedet i spanden, og rejste jeg mig så med den på hovedet?

Ja, det gjorde du, græd Ellen.

Så har jeg også ødelagt mit gode navn og rygte, hvis jeg havde noget i den retning.

Ja, jeg bliver da også til grin, storhulkede Ellen.

Cykleturen friskede dem noget op, og det gjorde et vist indtryk på Ellen, at Peter, der ellers altid var ovenpå, lod til at være slået helt ud, fordi han havde bragt skam over dem begge. Hun erindrede pludselig, at hun selv havde været ved at dejsse forover, og så sagde hun modigt de forløsende ord: Om forladelse, Peter, jeg har ikke noget at være fornærmet over, det kunne lige så godt have været mig, der var faldet i spanden.

Åh, Ellen, hvis du bare kan lade være med at være alt for ked af det, så vil jeg alene føle det som en stor lettelse. Folk vil le over mit tossedede uheld, og det har de god grund til. Men det var nu bestemt også en vanskelig aften efter en vågenat og en regnvejrsdag, og at vi så tillige med skulle komme til at sidde ved den halvgloende kakkellovn. Lad os selv fortælle vore venner det, og lad os le sammen med dem over min fæle vandgang, selv om der heldigvis ikke var vand i spanden.

Vi behøver næppe at fortælle det til nogen. Den unge pige, der eksploderede af indeklemt latter, og maler Jensens, der også kom til at le højt, skal nok vide at fortælle, hvorfor de lo under præstens tale. Men hvad skal vi gøre herefter? fortsatte Ellen. Det er klart, at vi bliver nødt til at sove noget mere, og vi skal også gå mere i kirke og være med i sognets åndelige liv. Vi har haft en lykkelig, en forunderlig skøn sommer; men vi har jo næsten udelukkende levet for os selv og vort eget, og det duer ikke i længden.

Du har helt ret, Ellen. Det er for lidt at leve for sit eget. Husker du, hvad vi fik indprentet på højskolen:

Hvo kun på sig selv kan tænke
smeder på sin egen lænke...

Men, fortsatte Peter, skal vi sove mere og tage mere ud, så skal vi have hjælp til arbejdet, for vi vil ikke forsømme det kære hjem, der er os givet.

Kunne vi ikke tage en fast daglejer 2 dage om ugen, så kunne vi nok nøjes med omtrent normal arbejdstid nogle få ugedage.

Ja, men det hjælper os for lidt på helligdagene. Jeg tror hellere, vi må fæste Niels Peters Jens den halve tid. Han er 17 år og rigtig flink, og Jens Peter vil helst kun have ham hjemme den halve tid. Det er egentlig først i aften, jeg begriber, at han kan have hjælp nødig for at passe sin bedrift.

De var nu nået hjem, og idet de satte cyklerne ind, sagde Ellen takfuldt: Skal vi så aftale, at du i morgen formiddag tager hen og fæster Jens fra november, og jeg tager hen til skolen, hvor vor gamle præst bor, og giver ham forklaring og undskyldning?

Ja, lad os det, og lad os puste ud en halv dag, så vi nøjes med at passe arbejdet i husene. Men, når vi tager lønnet hjælp, så vil det jo vare længere, inden vi får nye huse, selv om vi naturligvis vil redde en væsentlig part af lønnen i skattebesparelse.

Og vi vil da også få mere tid til at være mennesker. Jeg tror iøvrigt, jeg giver kaffe i aften, hvis du da mener, vi har råd til det?

Jo, svarede Peter, og idet han erindrede en meget fin middag, føjede han til: Når det ikke bliver for tit, og så lo de glade til hinanden.

De nød vel nok kaffen, og de fik endda småkager til. Jo, sagde Ellen, nu vil vi have de gamle kager spist, for nu får jeg nok tid en dag til at bage nogle nye. Og det er snart jul, Peter, den første jul, vi skal fejre som ægtefolk og i vort eget hjem. Vi må da have lagt planer for, hvorledes vi allerrigtigst og allerbedst kan fejre den skønne højtid, og jeg er slet ikke søvngig.

Det er jeg heller ikke, svarede Peter, men jeg har jo også snydt mig til en lille lur, og min kære, lille kone har givet mig dejlig kaffe, så jeg er lige oplagt til at snakke jul.

Julebøger m. m. fra O. Lohses forlag

Julegaven, red. af Edv. Pedersen. 4,75 kr. Et stort og smukt udstyret hefte med indledende artikel af Chr. Bartholdy. Mange fortællinger.

Hjemmenes julebog, red. af Harald P. Madsen. 4,00 kr. Et fyldigt hefte med mange gode fortællinger og andet fortræffeligt indhold.

De ældres julebog, red. af Ingeborg Biering 1,35 kr. Et lille, men udmærket hefte med lodigt stof. Interessant og godt.

Børnenes julebog, red. af Kai Vardrup. 2,25 kr. Et mægtigt godt hefte til børn. Her er ikke alene læsestof af god og fornøjelig art, men også masser af billeder, og her er noget at arbejde med.

Derude fra, red. af Erik Petersen. 2,25 kr. Her er meget godt læsestof og noget til underholdning.

Lad børnene få dem begge. De læseglade børn vil få mest ud af den sidste.

Klokkerne kimer, red. af Niels Bundgaard. 3,75 kr. Her er samlet en mængde godt stof af oplysende og underholdende art fra missionsmarkerne. Godt fortalt og opbyggeligt.

Under Afrikas sol, red. af Folmer Nielsen, udgivet af Sudanmissionen. 2,50 kr. Her fortælles aktuelt og alsidigt om missionens arbejde i Afrika.

Jul i havn og på hav, red. af Ingstrup Mikkelsen og Fr. V. Eilschou-Holm. Udgivet af sømandsmissionerne. 2,50 kr. Et smukt hefte med nogle gode fortællinger og andet stof.

Spritterne og „Fruen på svellerne“ af Annemarie Hauerbach. 4,50 kr. En spændende beretning om en kvindes kamp og slid for at hjælpe vore ulykkelige medmennesker, der træller for tyrannen: Kong alkohol.

Udpluk fra en vandremappe

I førstningen gik det godt; men da de fik at vide, at jeg havde gået i dansk skole, var det næsten umuligt at være der.

✧

Her er meget at bestille og lidt frihed, så jeg får ikke tid til at længes hjem, og da der er lovet os mere arbejde til vinter, rejser jeg til november.

✧

Det er forresten vældig sjovt; vi har jo travlt nu til jul; men det er da også det skønneste, når der er noget at bestille.

✧

Der er meget at bestille her; men når man er sund og rask, kan det sagtens gå, og jeg er glad for at være her.

✧

Det er den strengeste plads, jeg har haft, men også den bedste.

Indre Missions og Luthersk Missionsforenings strengekor

med venner var søndag den 25. november samlede til sang- og musikstævne i Struer. Det var med stor forventning og megen bøn, vi så hen til denne dag, hvor et nyt arbejde for Guds rige skulle begyndes. I dag er det med tak til Gud, vi ser tilbage på dagen, for hvad vi fik gennem sangen. Hvor er det stort, at vi små mennesker kan gå bud for Herren og vidne om, hvad vi selv har fundet. Det var en forunderlig dag, hvor vi ligesom mærkede, at Gud var iblandt os.

O, hvor er det skønt, når Guds børn kan mødes og synge for Herren; men det bliver endnu langt skønnere den dag, vi skal mødes hjemme og der samles med: „De frelstes menighed af alle folkeslægters tal i himlens herlighed.“

Jeg synes selv, jeg er så glad for at være med i den skare, der vil prøve på at vidne om Jesus. Der er så mange, der siger: „Det kan jeg ikke, det har jeg ikke evner til.“ Men, kære ven, kom til Jesus,

han hjælper og giver os de evner, vi skal bruge. Måske det med sangen var noget, som flere skulle tænke over. Der er brug for mange slags arbejdere i Herrens vingård, og ingen er for lille eller for ringe til at hjælpe til. „Vi er svage, vi er små; men dit ærind' kan vi gå, om vi end var mindre.“

Læs sangen: „O, tænk når engang samles skal.“
Elev fra 1943.

JULEHILSENER

Kære 54'er!

Da jeg lige har haft „Sølvsnoren“, vil jeg herigennem vort blad sende jer alle en hilsen med en stor tak, fordi vor vandremappe vandrer så støt og sikkert. Lad os endelig vedblive at være tro mod den og derigennem også mod hverandre.

Det lakker nu mod årets slutning, og det får os sikkert til at tænke på, hvad vi fik ud af året, der gik. Nogle fik vel udrettet lidt, andre meget mindre. Men det er jo heller ikke gerningens størrelse, det kommer an på; thi Jesus dømmes jo ikke som os, når der spørges om stort eller småt.

Blot vi alle må være villige til at arbejde for hans rigssag, og lad os begynde allerede i dag med blot at tænde et lille lys på vor vej — et lys, der kan lyse for de mange i mørket, som inderst inde længes efter at se blot et lille lys.

Hermed ønsker vi jer alle en velsignet jul og et rigtig godt nytår.
Johanne og Kirsten.

Vi er samlet hos Edith på De gl. hjem i Silkeborg, hvor vi endnu en gang har fået lov til at dele både spøg og alvor med hinanden. Vi sender skolen og alle vore venner fra 56 de kærligste hilsener og tanker med ønsket om en glædelig jul.

Bodil Fruelund, Edith Nielsen, Anne Lund, Inger Nielsen, Anna-Lise Porskrog, Hilda Olsen, Martha Sørensen, Ella Lorentzen.

Vi vil gerne sende en hilsen med ønsket om en rigtig glædelig jul og et godt nytår til skolens folk og til sommer-eleverne 1956.

Frida Grønne, Ruth Bahn Jensen, Optagelses-hjemmet, Struer.

Kære alle fra sommeren 1956!

En rigtig glædelig jul samt et godt og velsignet nytår. Jeg har det godt!

Kærlig hilsen til eder alle fra

Randi Søgaard.

Højskolepost

Østvendssysel højskolekreds.

afholder sammenkomst i Hjallerup missionshus lørdag den 12. januar kl. 20. Taler: Forstander Lauridsen, Hoptrup. Emne: Glimt fra norske, svenske og finske højskoler.

Hilsen fra København.

I forbindelse med skolens udflugt havde under-tegnede lejlighed til at mødes med elever og lærere (Lindskov og Jespersen) på vandrerhjemmet. Vi sender hilsen til alle vore kammerater og ønsker: Glædelig jul!

Grethe Iversen 49, Karsten Schunct.
Lilli Iversen 51, Magda Øgendahl 49.
Johanne K. Hansen 54, Ole Vistisen.
Gerda Andersen 49, Søren Hansen 50-51.
Niels Kristian Jensen 53-54, Emma Nielsen 55.
Inger Knudsen, Ingelise Hansen 56.
Søren Hedegaard, Dora Olsen 55.
Børge Svendsen-Tune, Karen Mar. Jørgensen 55.
Frida Larsen, Inger-Lise Larsen 50.
Erik Nilsson, Jenny Vestergaard 55.
Johannes B. Jensen, Hanna Ottosen 52.
Evald Madsen 50-51, Johan Jensen 51-52.
Kirsten Karlsmose 54, Jens Thode Nielsen 54-55.
Karl Erik Pedersen 45-46.

Vandremappernes besøg.

„Sølvsnoren“ 1954 har besøgt mig den 26. nov.
A. Kr.

Vore møder.

27. dec. Års. L. R.
28. dec. Fabjerg. L. R.
28. dec. Levring. A. Kr.
29. dec. Ans by. A. Kr.
29. dec. Svenstrup. L. R.
3. jan. Linde. L. R.
14. jan. Søndbjerg. L. R. — Unge hjem.
19. jan. Frøstrup. L. R. — Unge hjem.
21. jan. Mammen. L. R.
23. jan. Timring. A. Kr.

Byggesagen.

„Kristiane og Dorte“	50 kr.
Peder Haunstrup, Snebjerg	25 kr.
Tiende for november (kan)	100 kr.
Bent Plougmann (54-55)	10 kr.
Annalise Olsen (42), Hannerup, Regstrup	5 kr.

For ialt 190 kr. meddeles hermed kvittering og hjertelig tak. Tidligere indk. 4900 kr. Ialt 5090 kr.

Hallo, piger fra 1956!

Jeg har sådan slidt, for at I alle skulle få „Papegøjen.“ I må endelig allesammen meddele mig, når I har modtaget den. Det mangler bare, at vi ikke skal have den, når vi har betalt efter aftale for at få den. I kan tro, jeg har skældt ud! Det er kedeligt, at det ligesom blev nødvendigt.

Nu håber jeg, I alle får den inden jul, og den vil forhåbentlig bidrage til, at vi sender hinanden mange tanker.

Hjertelig hilsen. Husk at skrive til mig.

Bodil Fruerlund, Haslevej 61, Åbyhøj.

NB. Det kan oplyses, at højskolens folk fik „Papegøjen“ i god stand den 12. december.

Desværre må vi også oplyse, at en del adresseforandringer næppe bliver ordnet så tidligt, som det var ønskeligt.

Endvidere kan vi oplyse, at enkelte, der har indbetalt deres kontingent på giro 42125 i stedet for på giro 36233, har fået et rykkerbrev. Vi beklager fejlen, som vi burde have undgået. Hvis vi straks havde overført pengene til den anden konto, så havde sagen været i orden; men vi regnede med, at der en dag ville være kontante penge til at flytte (sammen med kuponerne) fra den ene kasse til den anden. Sådan en dag plejer at komme, men i år kom den ikke, før rykkerbrevene var sendt. Af ca. 2000 er det vist galt med ca. 5. Vi skal nok få skrevet til dem. Bare vi dog havde bedre tid. Men hvorfor ikke også betale kontingent på girokortet, der følger med bladet? Det ville være en lettelse; og det ville også være en lettelse, hvis afsenderens adresse var tydelig og i overensstemmelse med den på bladet trykte.

Adresseforandringer

Sommerskolen:

- 1956 Erk. Meta Jakobsen, Møllegade 38¹, Herning — samme, Herning komm. Børnehøve og Vuggestue, Gl. Skolevej, Herning.
1955 Frk. Karen Margrethe Jørgensen, „Waldho“, Farum — samme, Dronningemarken 10, Gentofte, København.
1954 Frk. Johanne Dahl, Kjellerup Væveri, Kjellerup — samme, „Elmely“, Hjeremind, Bjerringbro.
1953 Frk. Birgit Raaby, Husholdningsskolen, Hammerum. — Sygeplejeelev Birgit Raaby, Den Kellerske Anstaltes sygehus, Brejninge.
1951 Frk. Birte Lauridsen, Sygeplejehøjskolen, Børkop. — Suppl. sygepl. frk. Birte Lauridsen, Sindssygehospitalet, Middelfart.
1941 Fru Asta Løsmar, adr. købmand H. Jensen, Stationsvej 2, Hedensted — samme, Solhvervsvej 4², Århus.
1931 Søster Kathrine Dall, Sdr. Bjært — samme, Skt. Lukas Stiftelsen, Bernstorffsv., Hellerup

Vinterskolen:

- 55-56 Egon Maagaard, Vandborg, Bonnet — samme, V. Flansmose, Dybe, Bonnet.
Ejvind Maagaard, Vandborg, Bonnet — samme, V. Flansmose, Dybe pr. Bonnet.
Jørgen Rasmussen, Hesselbjerggård, Skive. — Minematros II-15 J. Rasmussen, Søværnets mathskole, Margrethesholm, Refshalevej, København K.
55-56 Børge Andreassen, Maskinstationen, Frederiks — samme, „Vester Ryssensten“, Bøvling, Bøvlingbjerg.
Kristian Bak, adr. Egon Maul, Åbjerg, Vildbjerg — samme, Hesselbjerg, Ikast.
Svend Aage Nielsen, Paulsminde, Hjarup, Kolding — samme, St. Damgård, Aulum.
Poul Nyrup, adr. Magny Bräuner, Bøgild, Kjellerup — samme, adr. Edv. Nielsen, Almind, Rindsholm.
Bent Præstholm, St. Sognstrup, Nr. Felding — samme, Sørvadgård pr. Vinding.
Bent Søgaard, Jernbanegade 3, Ejstrupholm samme, Kejlstrup, Ejstrupholm.
54-55 Anders Jensen Fuglsang, Skyum Smedeforretning, Skyum pr. Hørdum — samme, adr. Salmon Jespersen, Jannerup, Sjørring.
Svend Oluf Hallum, Sevel, Vinderup — samme, Herrup, Vinderup.
Jens Erik Jensen, adr. Vald. Pedersen, Attrup, Ryomgård — samme, Ramten Hede, Stenvad.
Christian Sønderby Kiel, Foldager, Sinding

- st. Herning — samme, Daugårdsminde, Stubdrup pr. Vejle.
- Kristian Lauridsen, Søndergård, Lem st. — samme, Gammel sogn, Holmsland, Ringk. Tage Mortensen, Toftegård, Naurup, Esbjerg — samme, Skolegården „Fjordvang“, Velling st.
- Knud Nielsen, Astrup, Skjern — samme, „Fyrstenborg“, Sædding.
- Ole V. Rasmussen, Ellebæksgård, Fuglebjerg — samme, „Vilhelmshøj“, pr. Eskebjerg.
- Jens Thode Nielsen, Skindbjerg, Voldby — samme, Haslev Landbrugsskole, Haslev.
- Niels Vagn Ottosen, Harstoft, Handbjerg — samme, adr. Jacob Gilberg, Idomlund, Holstebro.
- Hans Frandsen, Bølling Østerby, Skjern — samme, Ejstrup, Skjern.
- Gunner Pedersen, Seminariet, Nr. Nisum Seminarieby — samme, Mølleдамsgade 3, Silkeborg.
- Peder H. Pedersen, „Vangsgård“, Villerslev pr. Hørdum — samme, Ejstrup, Astrup pr. Skjern.
- 53-54 Johannes Bak, Gl. Vejlstrop, Kibæk — samme, Overlund, Sinding, Herning.
- Poul Viftrup Jensen, „Lille Gedebo“, Tvis — samme, „Østerlund“, Tvis.
- Sven-Erik W. Mortensen, „Nørgård“, Humlum — samme, Horne Højskole, Horne J.
- Herluf Sandegaard, Bøvling, Fåre — samme, Lundhøj, Buur.
- 52-53 Svend Jensen, adr. Juul Jensen, Nr. Kollund. — Garder 302276 Jensen, 2/II Livgarden, Gothersgade 115, København K.
- Gunn. Madsen, Billsgård, Hårby — samme, Østergård, Birkum pr. Årlev.
- Hans Madsen, Duelund, Kjellerup — samme, adr. Magny Bräuner, Bøgild pr. Kjellerup.
- Christian Tirsgaard, „Virkeclyst“, Seest, Kolding — samme, Dørken, Thyregod.
- Lindy Pedersen, Meldgård, Måbjerg pr. Holstebro — samme, adr. S. Vestergaard, Klok-mose, Astrup, Skjern.
- 51-52 Herluf Klinkby, Møborg, Bækmarksbro — samme, Saugmandsgård, Fabjerg.
- Jens Chr. Kviesgaard, „Haugerupgård“ pr. Slangerup — samme, Haslev Landbrugsskole, Haslev.
- Jens Chr. Næsager, Ramsgård, Brundvej, Thisted — samme, Tømmerby pr. Frøstrup st.
- Alf. H. G. Pedersen, Rødegård, Skodborg J. — samme, „Deldgård“, Galtho pr. Mølby st.
- 50-51 Arne Larsen, adr. A. Lambertsen, Knudstrup pr. Ålestrup — samme, Haslev Landbrugsskole, Haslev.
- Jørgen Skytte Sørensen, „Mellemtoft“, Mejrurup, Holstebro — samme, Haslev Højskole, Haslev.
- Jakob Sloth, Glæsborg. — Boelsmand Jakob Sloth, Glæsborg Kær, Tranehuse.
- Kristian Sørensen, Bjerresminde“, Andkær, Børkop — samme, „Dollerupgård“, Ullits.
- Bent Skytte Maabjerg, Barde, Herning — samme, adr. Lamberth Jensen, Nørholm, Herning.
- Svend Pedersen, Højgård, Rønbjerg — samme, Bjerregård, Vridsted, Skive.
- 49-50 Kristian Børge Pedersen, Ejsing, Vinderup. — Assistent Kr. Børge Pedersen, KFUM's Orlogshjem, Holmen, København.
- Kaj Tilsted Christensen, Marselis Boulevard 47, Århus — samme, KFUM, Klostergade 37, Århus.
- Aksel Pedersen, Ulsund, Nees, Bækmarksbro — samme, Gl. Bloksgård, Fabjerg.
- Kristian Pedersen, Åkjær, Fly, Skive — samme, Nørredige 52, Ringkøbing.
- 48-49 Lund Mandrup Mortensen, Grøntved, Mygdal, Hjørring. — Skolepedel L. M. M., Hundedev Centralskole pr. Gølstrop.
- Sigurd Hansen, 213914 Hansen, G. H. R. 1. deling, Gardehusarkasernen, Næstved — samme, Håndværkerhøjskolen, Haslev.
- 47-48 Magnus Grønne, V. Ryssensten, Bøvling-bjerg — samme, Kubstrup, Vandborg pr. Bonnet.
- Kristen Back Kristensen, adr. N. Jensen, Nr. Ørum pr. Højslev — samme, „Møgelkærgård“, Vestermarken, Viborg.
- Niels Ove Sørensen, Rødding, Viborg — samme, „Trekroner“ Ørum Sdl.
- 46-47 Niels Erik Hornstrup, KFUM's soldaterhjem, Skibsbylejren, Hjørring — samme, Børsen 1, Hjørring.
- 45-46 Ejnar Bitsch, Asmild Landbrugsskole, Viborg — samme, Gartnerhjemmet, Ragebøl pr. Dybbøl.
- Niels Knudsen, Sevel, Vinderup. — Lærer Niels Knudsen, Skolehjemmet „Holsteinsminde“ pr. Fuglebjerg.
- 40-41 A. Refskou Poulsen, Romsvej 6^a, Viborg — samme, Birkevang, Birk, Herning.
- iøvrigt: Gdr. Chr. Thorø, Skovlund, Mølby — samme, Krusbjerg, Ølgod.
- Gdr. J. K. Jensen, Gammelmark, Idom, Holstebro — fhv. gdr. J. K. Jensen, Lille Gammelmark, Idom, Holstebro.

Udgivet af

Nr. Nisum højskoles elev- og vennetorening

Redigeret af forstander A. Kristensen.